

เทศน์เช้า วันที่ ๒๗ มกราคม ๒๕๕๐

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม(วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

อันนี้วิทยาศาสตร์ว่าโลกเจริญนะ ทางวิทยาศาสตร์ว่าโลกเจริญ เมื่อก่อนโลกด้าหลังมาก เราเคยอยู่กันแบบธรรมชาติ เดี่ยวนี้โลกเจริญ เจริญด้วยวิทยาศาสตร์ การคิดด้วยวิทยาศาสตร์ก็ โคนกรอบง่า สมัยกลางนี้วิทยาศาสตร์เจริญไม่ได้เลย เพราะอะไร เพราะโลกนี้พระเจ้าสร้าง สรรพสิ่งนี้พระเจ้าสร้าง ห้ามทดลองทางวิทยาศาสตร์ แต่กรณีทางวิทยาศาสตร์ ทฤษฎีทาง วิทยาศาสตร์ แต่ทดลองขนาดไหนนะ ยิ่งทดลองเข้าไปนะ มันมีค่าความไม่แน่นอนตลอดไป ค่า ความไม่แน่นอนของทางวิทยาศาสตร์ เขายอมรับค่าความไม่แน่นอน ยิ่งทดสอบแล้วยังไม่รู้ ยิ่ง ไม่รู้ละ ทดสอบไปแล้วนะสิ่งต่างๆ มันมีแต่ค่าความที่ไม่แน่นอน มันจะแน่นอนไปไม่ได้ วิทยาศาสตร์จะพิสูจน์ขนาดไหนก็เป็นไปไม่ได้ เห็นไหม

แต่ในเรื่องของศาสนานะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกอินฺไตย ๔ พุทธวิสัยคือ ปัญญาของพระพุทธเจ้านี้มันเป็นสิ่งที่เหนือโลกที่ทุกคนจะเข้าไปค้นคว้าเป็นไปไม่ได้ ใครจะ รู้ทำเป็นไปไม่ได้ เรื่องของฉาน เพราะเรื่องของฉาน เรื่องของสมาธินี้มันละเอียดอ่อนมาก จะ แบ่งให้มันเป็นสูตรสำเร็จเป็นไปไม่ได้ เรื่องของกรรมก็เรื่องของโลก เรื่องของโลกคือสภาวะมัน เปลี่ยนแปลงตลอดเวลา เป็นอินฺไตยคือไม่มีการทำลาย แต่จะอยู่อย่างนี้ แต่มันจะแปรสภาพ ตลอดไป

กับเรื่องของกรรม เห็นไหม ถ้าเรื่องของกรรมนี้ เรื่องศาสนาเรื่องของกรรม เรื่องของ กรรมเป็นเรื่องของอินฺไตย อินฺไตยหมายถึงว่าสิ่งที่พิสูจน์ไม่ได้ เห็นการพิสูจน์ใน วิทยาศาสตร์พิสูจน์ได้ของเขาทางวิทยาศาสตร์ แต่พิสูจน์ได้ขนาดไหนมันมีตัวแปรไง เพราะมัน

มีเรื่องของกรรมไง ถ้าในศาสนาของเรา เห็นไหม นี่เรื่องของอินไตย สิ่งทีเหนือวิทยาศาสตร์ สิ่งทีวิทยาศาสตร์พิสูจน์ได้ มันก็มีค่าของความไม่แน่นอน

แต่ถ้าธรรมะละ สิ่งทีเหนือการพิสูจน์ในเรื่องของอินไตย แต่ธรรมะนี้พิสูจน์ได้ ธรรมะเป็นสัพเพ ฐัมมา อนัตตาไง ที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพิสูจน์ขึ้นมาเนี่ย สิ่งทีพิสูจน์ได้โดยทางจิต พิสูจน์ได้ทางจิตเพราะอะไร เพราะความทีค่าไม่แน่นอนนี้มันแปรสภาพอยู่ตลอดเวลา มันแปรสภาพ มันมีตัวแปรเห็นไหม สิ่งทีพิสูจน์ได้ทางวิทยาศาสตร์ แต่ยังพิสูจน์ไปมันก็มีตัวแปรตลอดไปไม่มีทีสิ้นสุด แล้วสิ่งที่ทดสอบไม่ได้ยังมีอีกมากเลย เป็นเรื่องทีว่าเหนืออินไตย

แต่ถ้าเป็นอินไตย เห็นไหม สิ่งนี้มันมีอยู่ มีอยู่เพราะอะไร เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพิสูจน์ได้ด้วยปัญญาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า อย่างพวกเราสาวก สาวก สาวก สาวก เราเชื่อศาสนา เห็นไหม ในเรื่องของศาสนาเพราะมันมีตัวแปรเรื่องของกรรม

เรื่องของกรรมนะ ทางวิทยาศาสตร์พิสูจน์ไม่ได้ เพราะเรื่องของกรรมนี้ทดสอบกัน เพราะเราเอาหลักวิทยาศาสตร์มาจับ เห็นไหม ทำดีไม่ได้ดี คนทำไม่ดีได้ดีมหาศาลเลยในโลกนี้ ทำดีไม่ได้ดีได้ยังไง ทำดีนะมันสบายใจอยู่แล้ว ทำดีมันไม่มีสิ่งใดกังวลใจไง แต่ถ้าทำ ความผิดพลาดเก็บไว้ในหัวใจ เห็นไหม มีสิ่งใดหมกไว้ในหัวใจ สิ่งนั้นจะเป็นความกังวลตลอดไป เห็นไหม ถ้าเป็นความกังวลตลอดไป สิ่งนี้มันเกิดผลแล้ว นี่เป็นสภาวะกรรม สภาวะกรรมเริ่มต้น เผาตัวเราเองก่อน เพราะอะไร เพราะเราไปวิตกกังวล เราจะวิตกกังวลมาก เราจะมี ความระแวง สงสัยในหัวใจมาก นี่เป็นเรื่องของกรรมในการกระทำปัจจุบันนะ

แต่เรื่องของกิเลสละ เรื่องของกิเลสอวิชชาความไม่รู้ของเรานี้ ความลังเลสงสัย ความไม่รู้อของเราเนี่ย มันยิ่งเผาไหม้ใหญ่เลย เราทำสิ่งใดไปทางวิทยาศาสตร์เขาพิสูจน์กันเนี่ยเห็นไหม ยิ่งพิสูจน์เท่าไรรู้ยิ่งไม่รู้ พิสูจน์ทางวิทยาศาสตร์ขึ้นมา ทดสอบแล้วได้ ไซ้ ทางทฤษฎีทางวิทยาศาสตร์นี้ถูกต้อง แต่ค่าความไม่แน่นอนมันมีอยู่ตลอดไป ยิ่งค่าความไม่แน่นอนของมันทางวิทยาศาสตร์นี้ สิ่งนี้มันมีอำนาจ มันมีตัวแปร มันมีตลอดไป

เรื่องของกรรมก็เหมือนกัน เรื่องของความไม่รู้ในหัวใจนี้มันยิ่งแล้วไปใหญ่เลย ถ้ายิ่งแล้วไปใหญ่เลย สิ่งนี้เริ่มตั้งแต่เรานับถือศาสนาพุทธ เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ารู้แจ้ง โลกนอก-ใน โลกนอกโลกที่วิทยาศาสตร์เขาพิสูจน์กันนี้ โลกนอกพระพุทธเจ้ารู้แจ้งหมด เห็นไหม

สมัยพุทธกาลนะ สองพันกว่าปีมาแล้ว เห็นไหม พระพุทธเจ้าบอกต่อไปในอนาคตยังจะมีฝนเหล็ก จะมีต่างๆ นี่มันมี เห็นไหม ถ้าพูดถึงว่าเครื่องบิน เรื่องเครื่องบินยุคกลไกสมัยปัจจุบันที่มีอยู่ แล้วพูดให้คนที่สองพันกว่าปีที่แล้วฟังนี้ เขาไม่เชื่อหรอก คนโบราณเขาไม่เชื่อ ว่าเป็นไปไม่ได้เลย ว่าต่อไปนี่จะมีเครื่องบิน จะมีต่างๆ นี้ แล้วทำไมมันมีล่ะ นี่โลกนอก

โลกนอก อนาคตกับความเป็นไป ความเป็นไปของโลกนอกจะเป็นสภาวะแบบนั้น แล้วโลกเป็นอินไตย นี่ทางวิทยาศาสตร์เราพิสูจน์กันหมด ทรัพยากรถ้ามันไม่มีแล้วมันจะใช้สิ่งใด แต่ก็พิสูจน์กันต่อไป เพราะอะไร เพราะถึงที่สุดแล้วมันจะแปรสภาพ มันต้องปรับตัวของมันเอง โลกนี้ปรับตัวนี่เป็นอินไตย สภาวะแบบนี้ นี่โลกนอก

แล้วโลกในล่ะ โลกในนะมันเป็นสภาวะแบบไหนก็แล้วแต่ มันเป็นอย่างไร มันเป็นวัตถุนะ ความเจริญองกามขนาดไหน คนจะอยู่บนตึกสูงขนาดไหน เวลามันทุกข์มันทุกข์บนตึกสูงๆ นั่นล่ะ ศาสนานี้เป็นเรื่องของใจ อำนาจศาสนาย้อนกลับมาที่ใจ ถ้าย้อนกลับมาที่ใจนะ เราจะอยู่กระต๊อบห้องหอ เราจะอยู่ตึกสูงขนาดไหนมันมีความสุขใจ วัตถุเจริญมันเรื่องของวัตถุเจริญ

แต่ถ้าเรื่องของใจเจริญเห็นไหม เรื่องใจเจริญนี้ความเอารัดเอาเปรียบจะน้อยลง คุณ คุณที่มีคุณธรรม เห็นไหม ถ้าเขามีสมบัติของเขานะ เขาจะเจ้อจางสังคม เขาจะทำให้สังคมร่มเย็นเป็นสุข แล้วบารมีอันนี้จะเกิดกับเขา ถ้าเกิดกับเขานะ นั่นคืออะไรล่ะ

ขณะที่เขาทำธุรกิจนั่นก็เป็นเรื่องของธุรกิจนะ เพราะมันการแข่งขันไง การแข่งขันคือโลกนอก โลกนอกคือธุรกิจ โลกในคือโลกของใจของเรา โลกในคือโลกทัศน์ของเรา โลกในหัวใจของเราที่จะมีความสุขหรือไม่มีความสุข มันเริ่มต้นตั้งแต่ ทาน ศีล ภาวนา เริ่มการเสียสละ ใจ โลกนะถ้ามันมีการเสียสละ มีการจุนเจือกัน คนนั้นเป็นคนโง่ เห็นไหม เวลาพูดถึงธุรกิจ เขา

ทำธุรกิจกัน ไม่ได้ทำธุรกิจเป็นมูลนิธิหรอก ไม่ได้นำมาแจกกัน เวลาเป็นธุรกิจต้องเป็น
สถานะแบบนั้น แต่เวลาเขากระตุ้นตลาด เห็นไหม เขาแจกฟรีด้วย จะเข้าตลาดนะ เขาทดสอบ
สินค้าของเขา เขาแจกฟรี แจกฟรีนั่นมันเป็นธุรกิจใหม่ แต่เพราะเขาหวังผลประโยชน์ไง

แต่ถ้ามันเป็นเรื่องของทาน เรื่องเสียสละเสียสละเพื่อใคร นี่สละออกไปจากมือของเรา
เราเสียสละทานออกไปจากมือของเรา เห็นไหม ผู้ที่ได้รับเขาต้องมีความสุขของเขาแน่นอน ใน
โลกนี้ถ้าเป็นการเสียสละ ถ้าเราเสียสละโดยจิตที่บริสุทธิ์อีกต่างหาก ถ้าเราเสียสละโดยต้องการ
ให้เขามาเป็นฐาน ต้องการให้เขาเป็นอำนาจวาสนา อันนั้นมันก็เป็นเรื่องของโลกๆ เพราะมัน
เป็นอามิส

แต่ถ้ามันเป็นเรื่องของทาน เสียสละ พอเริ่มเสียสละนี่มันเรื่องของศีล ศีลเป็นความปกติ
ของใจใจ ใจปกติมันไม่เอารัดเอาเปรียบเขา เห็นไหม การเอารัดเอาเปรียบเขา ปาณาติปาตาภิการ
กระทบกระเทือนกัน มันไม่ดีทั้งนั้น อทินนา เห็นไหม ของมีคุณค่า เสียสละของขนาดไหนก็
ให้ได้ ถ้าของโดยที่ว่าลักษณะต่างๆ นี่มันทำใจไม่ได้ เห็นไหม นี่ศีลเพื่อไม่ให้กระทบกระเทือน
กันในหัวใจ เช่น ของเราหายไป เห็นไหม คุณติ ของหายไป ของก็มีค่าเล็กน้อยเอง แต่หัวใจเรามัน
เสียความรู้สึกมาก สิ่งที่เสียความรู้สึก แล้วการเสียสละมันกระทบเข้ามาถึงหัวใจ

ผู้ที่ได้รับ เห็นไหม เขาให้เราเพราะอะไร เขามีคุณค่าต่อกัน เห็นไหม คุณติ เวลาเราเลี้ยงสัตว์
สัตว์มันสวดเรา ให้อาหารสัตว์ สายตาของสัตว์กับสายตาของเรานี้มันจะรู้คุณมาก มันจะระลึก
ถึงคุณของเรามากเลย เห็นไหม นั่นมันเป็นสัตบุรุษญาณ แต่การเสียสละของเรานี้มันเสียสละ
ออกไป เห็นไหม มันได้รับมันยังมีค่ายิ่งกว่านั้นอีก เพราะอะไร เพราะเราไม่หวังผลตอบแทน
เห็นไหม นี่การเสียสละด้วย แล้วมีศีลด้วย

ถ้าจิตมันเริ่มมีความสุขเข้ามา สุข เห็นไหม ถ้าเรายังมีความพอใจ มีตัณหาอยู่ ความสุขมัน
ไม่เข้าถึงสมาธิ สมาธินี้มันกดตัณหาความทะยานอยาก มันกดสิ่งที่มันฟุ้งซ่านออกไป ถ้า
ฟุ้งซ่านๆ ในอะไร เราต้องการสิ่งใดๆ ในโลกนี้นะ เพราะเราต้องคิดก่อน เราต้องปรารธนาก่อน
นี่คืออะไร มีความทะยานอยาก มีความพอใจใช่ไหม ถ้าไม่มีความพอใจความคิดจะเกิดขึ้นมาได้

ยังไง แต่ถ้ามั่นสงบตัวมันเองนี่ ความพอใจๆ ในอะไร พอใจในตัวเราไง พอใจในหัวใจอันนี้ไง ถ้าหัวใจนี้สงบนะ สิ่งต่างๆ เป็นเครื่องอาศัย นี่ที่ว่าศักดิ์ศรีๆ ที่เขามีกันจากภายนอก เห็นไหม

เวลาคนหยาบๆ ความคิดทางวิทยาศาสตร์นะ บอกว่ามันเป็นไปได้ไง อย่างเช่นที่ว่า มีบุคคลไปกัน ๒ คน คนหนึ่งโดนลูกศรยิงมา เห็นไหม ทางวิทยาศาสตร์ต้องไปตามหาเขา บอกว่า เหมือนกับคนที่ได้รับผิชอบใจ แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่า เราเดินไปกัน ๒ คน คนหนึ่งโดนลูกศรยิงมา ถ้าบุรุษที่ฉลาด เห็นไหม จะช่วยเพื่อนเขานะ จะต้องถอนลูกศรนั้น ก่อน รักษาคนเจ็บก่อน แต่ถ้ารักษาคนเจ็บเขาบอกว่า เหมือนกับว่าเราขอมจ้านน ขอมจ้านน ตลอดไป นี่ก็เลสมันไม่ยอมรับไง มรรคหยาบมรรคละเอียดมันเป็นอย่างนี้ ถ้ามั่นเป็นมรรคหยาบๆ อยู่เห็นไหม เพื่อนมันโดนยิงก็ปล่อยให้เพื่อนมันตายก่อน มันต้องไปพิสูจน์ ไปทำลายคนอื่นเขามาก่อน มันก็هلكกันไปหมดทั้งโลก เห็นไหม

นี่มันไม่เป็นวิธีการแก้ไข มันเป็นวิธีการ เห็นไหม เวรย่อมระงับด้วยการไม่จองเวร ถ้าเวรไม่ระงับด้วยการจองเวร เห็นไหม ไปจองเวรเขา ตามไปหาเขา ตามไปอะไร นี่สิ่งที่เขาบอกนี่ คนที่ปฏิบัติธรรมยิ่งปฏิบัติธรรมยิ่งโง่ ถ้าคนที่ไม่ปฏิบัติธรรมเลย คนที่ต่อสู้ ต่อสู้กับทางโลก คนนั้นเป็นคนฉลาด

ฉลาดอะไร ฉลาดปรนเปรอกิเลส ฉลาดสนองตัณหา ฉลาดสนองกิเลสของตัวเอง กิเลส มันคิดกับเรานะ เวลาเรากระทำไปแล้วนะ มันไปไหน ความรู้ความต้องการของเราเนี่ยเวลาตอบสนองมาแล้วนี่มันพอใจ มันไปไหน แต่ขณะตอบสนองในทางที่ถูกต้อง จิตนี้จะมีคุณค่า จิตนี้จะมีอำนาจวาสนาบารมี ความถูกต้อง การเสียสละ การกระทำมันเพราะอะไร เพราะต้องข่ม ตัณหาตัวนี้ด้วยมันถึงจะสละได้ แต่ถ้าตอบสนองมันด้วยกิเลสตัณหาความทะยานอยาก เห็นไหม นี่ตอบสนองมันมาแล้วจิตตัวนี้เป็นผู้รับกรรม สิ่งที่สร้างสม สิ่งแสวงหา สิ่งที่ต้องการเป็นมโนกรรมที่พยายามแสวงหามานี้ แล้วสิ่งที่ได้มา ได้มาแล้วทำลายตัวเอง ทำลายสถานะของจิตดวงนี้ เพราะอะไร จิตดวงนี้มันจะเศร้าหมอง มันจะมีการกดขี่หัวใจดวงนี้ เห็นไหม

ถ้าเราทำความสงบของใจ เริ่มต้นเราก็ได้ตัวนี้ก่อนใจ จิตเดิมแท้ที่ส่องใส จิตเดิมแท้ที่
หมองไปด้วยอุปกิเลส จิตเดิมแท้ที่ส่องใส เห็นไหม มันส่องใสๆ เพราะถ้ามันสะอาดในตัวมัน
เองมันจะส่องใส สะอาดด้วยอะไร สะอาดด้วยสมาธินะ ไม่ได้สะอาดด้วยปัญญา ยังไม่ได้เป็น
มรรคเลย องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปศึกษากับอาฬารดาบส สิ่งที่ว่าเข้าสมาบัติได้ มัน
ส่องใสยิ่งกว่านี้อีก ส่องใสขนาดไหนเป็นภวาสวะ เป็นตัวภพ เป็นตัวเกิดตัวตาย แล้วเราไม่ได้
รักษาเลย นี่มันเป็นเรื่องของสมาบัติ เป็นเรื่องของฤทธิพิภพ เป็นเรื่องก่อนที่จะมีศาสนาพุทธไป

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปศึกษามาทั่ว แล้วพอย้อนกลับมาเพราะอำนาจวาสนา
เห็นไหม นี่ที่ว่ากรรมๆ นี่ ตัวกรรมที่ว่าตัวแปรๆ นี่ ตัวกรรม เห็นไหม ตัวจิตที่เราปฏิบัติไป มันมี
ทางเลือกมากมายมหาศาลเลย มันถึงว่าไม่มีกฎตายตัว ถ้าวิทยาศาสตร์นี่เป็นกฎตายตัว แต่
ธรรมะไม่ใช่ ธรรมะไม่มีกฎตายตัว เห็นไหม เปิดจิตนิสัยไว้ เปิดอำนาจวาสนาไว้ เห็นไหม จิพ
ปาภิญญา ปฏิบัติง่ายรู้ง่าย ปฏิบัติยากรู้ยาก ปฏิบัติเพื่อสร้างอำนาจวาสนา ปฏิบัติแล้วไม่ถึงผล มี
การปฏิบัติที่มีการเสริมสร้างอำนาจของใจ เห็นไหม

ทำบุญร้อยพันหนไม่เท่าถือศีลบริสุทธิ์หนหนึ่ง ศีลบริสุทธิ์ร้อยพันหนไม่เท่าเกิด
สมาธิหนหนึ่ง สมาธิร้อยพันหนไม่เท่ากับเกิดปัญญา ปัญญาอันนี้ปัญญาภาวนามยปัญญา
ปัญญาอันนี้ ปัญญาอันที่จิตส่องใสๆ นี่ ส่องใสนี้ก็เลสซัดๆ ตัวส่องใสตัวกิเลสทั้งหมดเลย ตัว
ความว่างนะอวกาศมันก็ว่าง อากาศมันก็ว่าง โพรงอากาศ โพรงตุ่มโพรงไหม้นก็ว่าง แล้วใจว่าง
อย่างนี้มีประโยชน์อะไร ใจว่างๆ นี่มีประโยชน์อะไร ถ้าใจว่างๆ นี่มันไม่ย้อนกลับเข้ามา เห็น
ไหม ถ้ามันย้อนกลับเข้ามาหาหัวใจของมัน เห็นไหม จิตเดิมแท้ที่ส่องใส แล้วจิตนี้ยกขึ้น
วิปัสสนาได้ยังไง

ถ้ากวิปัสสนาเข้าไป ความส่องใสนี้มีเชื้อใจ มันมีวิชาตัวที่มันไม่รู้ มันส่องใสมันก็ไม่
รู้ มันรู้แต่ความส่องใส แต่ไม่รู้ตัวมันเอง ไม่รู้อะไรเลย แล้วย้อนกลับมาที่มันคิดในอะไร เห็น
ไหม มนุษย์เรานี้คิดในกาย เวทนา จิต ธรรม คิดนี้ถ้าจิตย้อนกลับเข้ามาวิปัสสนาตัวนี้ ปัญญา มัน
จะเกิดอย่างนี้ ถ้าปัญญาเกิดอย่างนี้ นี่ค่าความไม่แน่นอน มันเปลี่ยนแปลงได้ตลอดไป ถ้าค่าความ
แน่นอนมันตายตัวนี้พระอรหันต์บุคคลเกิดไม่ได้ จิตเกิดมาโดยกรรม เราเกิดมาโดยกรรม เห็นไหม

เขาว่า “คนเกิดมาเป็นสัตว์ต้องเป็นสัตว์ตลอดไป คนเกิดเป็นมนุษย์ต้องเป็นมนุษย์ตลอดไป”

ไม่ใช่ มันมีตัวแปรตลอดไป ตัวแปรตัวนี้มันจะเข้ามาทำให้ใจมันเปลี่ยนแปลง ตัวเกิดตัวนี้ใจจิตถึงไม่เคยตายใจ ถึงว่าเวลาเขาปฏิเสษกันว่ามิชาติเดียว มีความเป็นไป เกิดมาคงที่ ความคงที่นี้เป็นไปไม่ได้ ทางวิทยาศาสตร์เขายังมีค่าไม่แน่นอนเลย แต่ในทางศาสนาเรานี้เป็นเรื่องอนิจจัง สิ่งใดเป็นอนิจจังสิ่งนั้นเป็นทุกข์ สิ่งใดเป็นทุกข์สิ่งนั้นเป็นอนัตตา ในค่าความไม่แน่นอนนี้มันเป็นอนิจจัง เห็นไหม

แล้วเป็นอนิจจังแล้วมันเป็นอนัตตาได้อย่างไร มันมีใครรับรู้มัน รู้ค่าไม่แน่นอนนี้ รู้ไอ้ความเป็นอนิจจังนี้ รู้ในหัวใจนี้ รู้ในการแปรปรวนนี้ เห็นไหม ในศาสนาสอนตรงนี้ใจนี้คือพาหะ นี้คือวิธีการดำเนิน นิมรรคญาณเป็นอย่างนี้ อริยสัจเป็นอย่างนี้ ค่าความไม่แน่นอน วิทยาศาสตร์เขายอมรับกันมากนะ เพราะไม่มีอะไร ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์ ไม่มีหรอก

แล้วเขาพูดขนาดนี้ด้วยว่า “ปรมาตถ์ไม่มี ความจริงไม่มี” วิทยาศาสตร์บอกความจริงไม่มี เพราะมันมีค่าไม่แน่นอนทุกส่วน

แต่ในศาสนาเรามี ในศาสนานี้มี ถ้าไม่มีมันจะเป็นพระอรหันต์ไม่ได้ ถ้าไม่มีมันจะสิ้นกิเลสไม่ได้ ปรมาตถ์ธรรมมี มีในหัวใจ มีในการประพฤติปฏิบัติ มีจากการค้นคว้าจากองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก่อน แล้วก็มาถึงเรา เห็นไหม ถ้ามาถึงเรา ถ้าเราค้นคว้าได้ เราทำของเราได้ มันจะชำระความสะอาด จิตเดิมแท้ที่ฟุ้งใส จิตเดิมแท้ที่หมองด้วยอุปกิเลส จิตเดิมแท้ที่ฟุ้งใส จิตเดิมแท้ที่ผู้ข้ามพ้นกิเลส ตัวจิตเดิมแท้ที่เป็นตัวทำลายกิเลส ตัวจิตเดิมแท้คือตัวกิเลส เพราะตัวจิตเดิมแท้มันจะทำลายตัวมันเอง แล้วทำลายตัวเอง ทำลายด้วยวิธีการอะไร

นี่ใจ ถึงต้องมีครูมีอาจารย์ใจ ถ้ามีครูอาจารย์นี้จะย้อนกลับมา ถ้าไม่มีครูอาจารย์นะมันหลอกตลอดไป แค่ว่างๆ มันก็ว่านิพพานแล้วนะ มันยังเข้าไม่ถึงตัวภาวสวะเลย ถ้าเข้าถึงตัวภาวสวะมันจะเห็นตัวภาวสวะอีก มันจะนิพพานไปได้อย่างไร ว่างๆ อย่างนี้นิพพานนะ ก้อนหินก็เป็นนิพพาน วัตถุมันก็เป็นนิพพาน เพราะวัตถุไม่เคยทำลายใครเลย มีแต่คนไปสร้างมันขึ้นมา ถ้า

มันทำลายตัวมันเองมันก็ล้มทับคนอื่นทั้งนั้นละ สิ่งนั้นมันเป็นสิ่งที่ไม่มีชีวิต สิ่งที่มีชีวิตมีความรู้สึก มันต้องเข้ามาทำลายความรู้สึกตัวนี้ขึ้นมา ถึงว่าธรรมอันนี้ประเสริฐมาก ประเสริฐในศาสนาพุทธเราละ

คนมีหุมีตา ถ้ามีหุมีตามากก็ได้มาก มรรคหยาบมรรคละเอียดจริงๆ มรรคหยาบก็ได้ของหยาบๆ ในห้างสรรพสินค้านี้เข้าไปได้ของหยาบก็ของหยาบ ใครเข้าไปได้ของมีคุณค่าก็มีคุณค่า แล้วแต่ใครจะคว้าเอา ในชีวิตเราเกิดมาเข้าห้างสรรพสินค้า เกิดมามีชีวิตนี้ ๘๐ ปี ๑๐๐ ปี นี่ชีวิตของเราอยู่ในศาสนา อยู่ในสังฆธรรมอันนี้แล้วจะคว้าได้ไม่ได้ จะจับต้องได้ไม่ได้ อันนี้จะเป็นประโยชน์กับชีวิตของเรา เอวัง